

Rodolf Sirera

Pluja¹

Ho sent, perdone'm que no el mire, però és necessari que tanque els ulls, que els mantinga ben tancats. Si no els tanque, el record es nega a formar-s'hi. És com un ordinador, quan prems el botó d'inici: sempre apareixen les mateixes imatges, es repeteixen un i un altre cop, no pots fer res per canviar-les, perquè passen més de pressa, no pots ni tan sols penedir-te'n i desconnectar-lo, has d'esperar. Quan tanque els ulls s'esdevé el mateix, apareix la seua imatge, aquell gest que he entrevist mil vegades, aquella manera de girar el cap, el soroll del motor en engegar-se: sospite que si òbric els ulls tot desapareixerà, però no puc. No vull. Ara mateix tinc els ulls tancats, no deuria, ho sé, però em sent incapaç, em fa por eixir del meu somni, perquè si fos capaç d'eixir del meu somni potser podria alliberar-me'n per sempre.

Un malson? He dit jo això? No: el somni no és el malson. El malson és estar despert. Repetir aquesta història a uns i a altres i detectar la sorpresa als seus ulls, la incomprensió, de vegades fins i tot la burla. Quina manera més ridícula de torturar-se!, són paraules d'un ministre del culte, a qui vaig recórrer en un moment d'especial feblesa. Vas fer el que calia, fill meu, no estaves obligat a més. Ningú no estava obligat a més, tret de jo mateix. Ja arribem a això, tot i que tem que vosté també jutjarà ridículs els meus escrúpols. I qui no? Considerar-los ridículs és una manera d'assegurar-se la impunitat. O el que és el mateix, la benedicció de poder dormir sense que ens assalten els records.

Haviem eixit de la granja, era molt de matí, dormia, vam prendre la carretera de Lyon. Anàvem callats: ella conduïa, jo evitava mirar-

---

¹ Aquesta obra, en la seua versió castellana –LLUVIA– forma part de l'espectacle *La confesión*, realitzat, amb textos de diversos autors, pel director Walter Manfré per al Festival Madrid Sur 2001. La versió castellana ha estat publicada, juntament amb els altres textos, per l'Associació d'Autors de Teatre (*La confesión*, Madrid, AAT Teatro núm. 2, 2001).

la, el silenci produïa una mena de baf entre nosaltres, una humitat apegalosa, que ni la potent calefacció del cotxe aconseguia condensar. Havíem deixat les nostres famílies a la granja, el seu marit encara dormia, i els nens, però la meua dona s'havia alçat ja, ens havia preparat l'esmorzar.

Van ser uns segons només. Jo era allí, dret, sota la pluja, a la porta del taller mecànic. Ella continuava al cotxe, els netejadors dels vidres en acció, els ulls obstinadament fixos en la immensitat de la carretera que s'estenia fins a l'horitzó. De sobte, no va haver necessitat de paraules, ella sabé, tots dos vam saber alhora, que jo no pujaria a aquell cotxe. Que, quan el mecànic s'apropara a mi, per preguntar-me quin era el problema, jo li explicaria que el nostre cotxe –nom pas el “d'ella”, sinó el nostre– tenia problemes amb la bateria i necessitava que vingueren a remolcar-nos. I que, en lloc de limitar-me a donar-los l'adreça de la granja, dir-los que hi anaren, mentre ella i jo continuàvem el nostre camí –aquest camí sense retorn amb el que tantes voltes havíem somiat–, jo mateix m'ofereiria –anava a oferir-me– a acompanyar-los. Entenga'm bé, res d'això no havia succeït encara, però estava a punt de succeir: ella i jo ho sabíem, sense haver intercanviat ni una sola paraula, res més que aquell esguard creuat fugaçment, ella al volant del Tauró negre, el motor roncant d'impaciència; jo, dret, sota la pluja, a la porta del taller mecànic, tractant absurdament de detenir el temps, d'ajornar aquelles paraules que anaven a significar alhora la fi i el començament de tantes altres coses.

Van ser només uns segons, repetesc. Ens vam mirar, ella, expectant, com preguntant-me sense paraules: unes paraules que, d'altra banda, hauria estat il·lògic pronunciar, ja que ens trobàvem a més de deu metres l'un de l'altre, ella dins del cotxe, les finestretes pujades, els vidres perlats de gotetes d'aigua, gairebé invisible, només els seus ulls que lluien en la foscor, com dos petits insectes fosforescents, aquells ulls, Déu meu, que em van fer imaginar, per un moment, que encara hi havia quelcom pel que mereixia la pena comprometre's; jo, plantat sota la pluja, a la porta del taller mecànic, incapaç de moure'm, com un espantaocells, els braços fermament lligats al cos, com per impossibilitar-me qualsevol gest, ni tan sols

una súplica, ajuda'm, dóna'm la força que em falta, com sempre has fet, fins ara mateix, no hauries d'haver-me deixat baixar del cotxe, privar-me del teu contacte, només deu metres ens separen, i ens separa tota la nostra història, les meues pors i la meua covardia. Ens vam mirar, dic, i aquella mirada –la darrera– va ser tan llarga, tan intensa, que el temps semblà detenir-se, com si –ell també– esperara alguna senyal que l'indiqués que havia de posar en marxa un altre cop el rellotge. Vaig voler fer un gest amb la mà, un gest que significara confia en mi, tot va bé, els dic que vagen i retorne amb tu, però no vaig poder. Romania immòbil, i ella va girar el rostre, deixà de mirar-me, va engegar el motor del seu cotxe i s'allunyà, entre la pluja. Mai més no ens vam tornar a veure.

Sí, ja sé que no va ser culpa seua. Era una excel·lent conductora. Va ser culpa del camió, la carretera estava mullada, li van fallar els frens. Ens podia haver passat a tots dos, si haguérem continuat junts. En certa manera, la meua covardia em va salvar la vida. Però no puc deixar de pensar que va ser també la meua covardia la que la va condemnar a ella, en no condemnar-nos tots dos: o dit d'altra manera, em va condemnar a mi, i la va salvar a ella dels retrets que, sens dubte, jo li hauria dirigit amb el temps. Però aquella imatge, ella al cotxe, les finestretes pujades, sabent –sí, sabent, aquesta és la realitat– que l'havia abandonada al seu destí, en triar-ne el meu, ja no lo podré oblidar mai. Per això tanque els ulls, comprén?, perquè no la vull –perquè no la dec– oblidar.

Portinatx, setembre 2001